

Σύντομο ιστορικό θητείας

Ο στρατός σαν θεσμός ακολουθεί την ιστορία του σύγχρονου ελληνικού κράτους από την γέννηση του μέχρι σήμερα αποτελώντας διαχρονικά εγγυητή του και θεματοφύλακα της εθνικιστικής ιδεολογίας. Μέσα στα χρόνια άλλαξε μορφές και δομή αποτελούμενος από εθελοντές, μισθοφόρους (μετέπειτα αποκαλούμενους επαγγελματίες), κληρωτούς, επιστρατευμένους και υπηρετούντες την θητεία που στελέχωναν τα 3 κύρια σώματα ανά εποχή (στρατός ξηράς, ναυτικό, αεροπορία).

Η ιστορία της στρατιωτικής θητείας στην Ελλάδα είναι αναπόσπαστο κομμάτι της οργάνωσης και ιστορίας του εθνικού στρατού. Ξεινώνοντας από το 1821, η στρατιωτική θητεία θεσπίζεται και περνάει μέσα από διάφορες μορφές, άλλοτε κληρωτή, άλλοτε εθελοντική άλλοτε μισθωτή και εν τέλει υποχρεωτική. Σκοπός της είναι να εξυπηρετήσει τις στρατιωτικές ανάγκες του νεοσύστατου τότε κράτους:

- ομογενοποιώντας τα διάφορα άτακτα στρατιωτικά σώματα και θέτοντας τα υπό την υπηρεσία του κράτους
- εκπαιδύοντας ευρύτατα τους άνδρες πολίτες αλλά και την κοινωνία στη έννοια πατρίδα - έθνος και
- συμβάλλοντας στην κοινωνική αλλοτρίωση, διαχέοντας την εθνικιστική ιδεολογία και ενισχύοντας την εθνική ενότητα εντός της κοινωνίας.

Από το 1879, επί πρωθυπουργία Χ. Τρικούπη, μέχρι το 1911, επί πρωθυπουργία Ελ.Βενιζέλου, η στρατιωτική θητεία παίρνει τη σημερινή της μορφή. Σημαντικές περιόδους που η θητεία έχει εμφανή ρόλο σαν εργαλείο διάπλασης ή καταστολής αντιφρονούντων και γενικότερα απείθαρχων είναι η περίοδος πριν το Β' ΠΠ, ο εμφύλιος, και η περίοδος που ακολουθεί με την αναδιοργάνωση του εθνικού στρατού (αντικομμουνιστικό εργαλείο) και κατά την Χούντα.

Επιχειρησιακή δράση

Ο στρατός δεν αποτέλεσε διακοσμητικό στοιχείο μέσα στην ιστορία. Ακόμα και αν πολλές φορές η εμπλοκή του αποικρύπτεται επιμελώς από την επίσημη και νοθευμένη διήγηση, τα γεγονότα μιλάνε από μόνα τους για τον ρόλο του.

Θα αναφέρουμε επιγραμματικά μερικές “επιτυχίες” του ελληνικού στρατού, μιας και μας είναι πιο εύκολο να παρουσιάσουμε τα δικά του εγκλήματα, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν επεξεργαζόμαστε τον παγκόσμιο ανταγωνισμό μεταξύ των κρατών, ότι δεν αντιλαμβανόμαστε τις εθνικιστικές και εγκληματικές βλέψεις άλλων εθνών - κρατών και των στρατών τους, στην περιοχή μας αλλά και σε όλο τον κόσμο.

Στον πόλεμο εκτός των συνόρων, ο ελληνικός στρατός προκάλεσε την ίδια του την πανωλεθρία στον ελληνοτουρκικό πόλεμο του 1897, τέσσερα χρόνια μετά την πτώχευση του ελληνικού κράτους, θέλησε να αναβιώσει τη βυζαντινή αυτοκρατορία το 1922 με τα γνωστά αποτελέσματα της περιβόητης “Μικρασιατικής καταστροφής”, οργάνωσε το πραξικόπημα στην Κύπρο με τα γνωστά αποτελέσματα της διχοτόμησης του νησιού, συμμετείχε και συμμετέχει ακόμη σε επεμβάσεις του ΝΑΤΟ σε Κορέα, Αφγανιστάν, Σομαλία (εδώ δεν μπορεί κανείς να πει πως υπερασπιζόταν κάποιο “λαϊκό” συμφέρον παρά το οικονομικό και πολιτικό συμφέρον μίας δεινής ιμπεριαλιστικής μηχανής), ενώ έδωσε στην κυριολεξία γη και ύδωρ μέσω των βάσεων και των χωρικών του υδάτων για όλες τις σφαγές που έχουν προκληθεί τις τελευταίες δεκαετίες από τον ίδιο μηχανισμό.

Στον κοινωνικό πόλεμο εντός των συνόρων τώρα, δεν πρέπει να ξεχνάμε την καταστολή εργατικών (Λαύριο 1871 -πρώτη απεργία στην Ελλάδα- και 1896, Σέριφος 1916, Πασαλιμάνι 1924, Θεσσαλονίκη του 1936 κ.α.), φοιτητικών (εξέγερση 1897), αγροτικών (Κιλελέρ 1910) αλλά και άλλων κοινωνικών αγώνων (Πολυτεχνείο 1973). Ο εθνικός στρατός ξεκίνησε τη λευκή τρομοκρατία μετά την Γερμανική κατοχή και μαζί με τη βοήθεια των Αμερικάνων, βομβάρδισαν με Ναβάλμ (πρώτη φορά που χρησιμοποιήθηκε η συγκεκριμένη βόμβα που ξαναείδαμε αρκετά χρόνια αργότερα στο Βιετνάμ) το Γράμμο κατά τη διάρκεια του εμφυλίου για να παραμείνει η χώρα στη σφαίρα επιρροής της “Δύσης” και να ηττηθούν οι “κομμουνιστοληστοσυμμορίες”.

Πιο πρόσφατα, ο στρατός ήταν έτοιμος να επέμβει στην εξέγερση το 2008, όπως προείπαμε διατηρεί δυνάμεις σε Αφγανιστάν και Σομαλία, από τις βάσεις του ξεκινάνε φρεγάτες του ΝΑΤΟ, πραγματοποιεί φανερές και κρυφές ασκήσεις καταστολής πλήθους, μετατρέπεται σε απεργοσπαστικό σώμα και μαζεύει τα σκουπίδια όταν οι οδοκαθαριστές πραγματοποιούν απεργίες, έχει μετατραπεί μαζί με τις Μ.Κ.Ο. σε κύριο διαχειριστή των μεταναστών που τους εγκλείει στα περιβόητα camps, προάγει την άμισθη εργασία είτε για στρατευμένους (ΜΟΜΑ, αγροτικό για γιατρούς, χρήση άλλων ειδικοτήτων και εμφάνιση αυτής της περιόδου ως προϋπηρεσία) είτε με την εναλλακτική θητεία για αντιρροήσεις συνείδησης.

Για την πατρίδα

Έχοντας συνηθίσει στην ύπαρξη των στρατών εντός και εκτός συνόρων και θεωρώντας τους αναπόδεικτα κομμάτι της παγκόσμιας πραγματικότητας, σπάνια αναλύεται εις βάθος ποιος ο λόγος ύπαρξής τους και ποιοι οι στόχοι του.

Θα επιλέξουμε να εστιάσουμε σε ένα μέρος από τους στόχους των εθνικών στρατών και πιο συγκεκριμένα στη διάχυση της εθνικιστικής ιδεολογίας και στην ενίσχυση της εθνικής ενότητας εντός της εκάστοτε κοινωνίας. Αυτή είναι μία πλασματική ενότητα που χρησιμοποιεί η εξουσία επιχειρώντας να μας πείσει ότι τα συμφέροντα και οι ανάγκες των καταπιεσμένων/εκμεταλλευόμενων ταυτίζονται με αυτά της εκάστοτε κυρίαρχης τάξης κάθε κράτους. Οι κρατικοί/ εξουσιαστικοί μηχανισμοί κάθε κοινωνίας είναι υπεύθυνοι για την καταπίεση, την (οικονομική) εκμετάλλευση και τις εξουσιαστικές σχέσεις που πηγάζουν από αυτή και που βιώνουμε καθημερινά.

Η καλλιέργεια εθνικής συνείδησης είναι απαραίτητη ώστε κάθε κράτος να πετύχει την ομοιομορφία και ενότητα των υπηκόων του εντός της κοινωνίας. Η εθνική ενότητα αποτελεί απαραίτητο συστατικό κάθε κράτους για τη συγκρότηση του εθνικού κορμού ο οποίος είναι αυτός που θα συνεισφέρει για να υλοποιηθούν τα κρατικά συμφέροντα, δηλαδή τα συμφέροντα των εξουσιαστών. Για ένα κράτος είναι πιο εύκολο να τα υλοποιήσει όταν οι εκμεταλλεμένοι και οι καταπιεσμένοι εντός του τα αναγνωρίζουν και σαν δικά τους συμφέροντα και προσφέρουν την απαραίτητη κοινωνική νομιμοποίηση ώστε να αμβλυνθούν τυχόν κοινωνικές αντιστάσεις. Πόσο μάλλον στα σύγχρονα καπιταλιστικά κράτη όπου τα κρατικά συμφέροντα, οικονομικά και μη, είναι άμεσα συνδεδεμένα με την εντεινόμενη εκμετάλλευση και καταπίεση που βιώνουμε. Ουσιαστικά, μέσω της εθνικής ενότητας ζητείται η συναίνεση των “από τα κάτω” για την ικανοποίηση των συμφερόντων των εκμεταλλευτών τους.

Ένα άλλο εργαλείο που χρησιμοποιεί το κράτος για τη δημιουργία εθνικής συνείδησης των υπηκόων του είναι η πατρίδα. Ένας ακόμη όρος, ο οποίος βασισμένος κυρίως σε φαντασιακά χαρακτηριστικά όπως η θρησκεία, η φυλή και η ιστορία (γραμμένη από κάθε εξουσία προς όφελός της) συντελεί στην κοινωνική ομοιομορφία και χρησιμοποιείται για να αποπροσανατολίσει τους καταπιεσμένους όσον αφορά τους εχθρούς τους. Βαφτίζει εχθρικό και επιτίθεται σε κάθε τι ξένο (πχ μετανάστες). Όμως, έχουμε αναπτύξει τη συνείδηση να αντιλαμβανόμαστε ότι με τους εξουσιαστές, τους κρατικούς/θεσμικούς φορείς, τα αφεντικά, τους φασίστες, τους σεξιστές και όσους τους υπερασπίζονται δεν μας ενώνει ότι βρισκόμαστε στον ίδιο εδαφικό χώρο και μιλάμε την ίδια γλώσσα. Αντίθετα, αναγνωρίζουμε ότι οι ζωές μας υποβαθμίζονται προς όφελος τους, τα συμφέροντά μας είναι σε διαρκή σύγκρουση και αυτοί θέτουν τους όρους που μας εξουσιάζουν. Για το λόγο αυτό, αρνούμαστε να μπούμε κάτω από την ομπρέλα οποιασδήποτε πατρίδας και σημαίας, σπάμε την

επιθυμητή κοινωνική συναίνεση και εναντιωνόμαστε σε χαρακτηριστικά και αξίες που την πρεσβεύουν και την προωθούν.

Ακόμη και η αριστερά (καθεστωτική ή μη) όταν προασπίζεται τα συμφέροντα των «από τα κάτω», αποσκοπώντας πάντα να μπει σε θέση εξουσίας, μας καλεί να δείξουμε το πατριωτικό μας φρόνημα. Είτε για λαϊκιστικούς (ψηφοθηρικούς) λόγους είτε για τη συσπείρωση του «λαού» που θα βάλει πλάτες για έναν ακόμη κρατικό μηχανισμό. Κάποιες φορές χρησιμοποιείται με λιγότερο εθνικά χαρακτηριστικά, άλλες φορές με περισσότερο, αλλά όπως και να έχει η έννοια της πατρίδας μας βρίσκει αντίθετους καθώς για άλλη μία φορά μας ζητά να συμπλεύσουμε και να συμβιβαστούμε με κομμάτια της κοινωνίας που βρισκόμαστε απέναντι και να συναινέσουμε σε ένα άλλου τύπου, εξίσου καταπιεστικό όμως, κράτος.

Έτσι και ο εθνικός στρατός αποτελεί την πιο επιθετική δομή κάθε κράτους για την προώθηση/ επιβολή της κυρίαρχης εθνικής ιδεολογίας, που ούτως ή άλλως συναντάμε σε κάθε πτυχή της κοινωνικής μας ζωής. Περιγράψαμε επαρκώς στο προηγούμενο κεφάλαιο, για το εύρος των “επιτυχιών” αλλά και των αποστολών του στρατού, τόσο εντός όσο και εκτός συνόρων.

Επομένως, όταν ο στρατός πρεσβεύει τη “διαφύλαξη των συμφερόντων του έθνους και της πατρίδας” στην ουσία αποτελεί τον φρουρό των εδαφικών κερτημένων και των οικονομικών συμφερόντων του κεφαλαίου σε εθνικό/κρατικό επίπεδο.

Στρατός-πατριαρχία-σεξισμός

Ο στρατός όμως δεν είναι ένας αυτοτελής μηχανισμός. Δεν έχει συγκεκριμένα χαρακτηριστικά, δομή και λειτουργία. Συστήνεται με βάση τις αναγκαιότητες και τα χαρακτηριστικά του καθεστώτος που υπηρετεί και φυλάσσει.

Μέσα σε μια βαθύτατα πατριαρχική κοινωνία, που ιστορικά πορεύεται με βάση τις ρατσιστικές διακρίσεις και τις κοινωνικές ανισότητες ο στρατός δε θα μπορούσε να είναι τίποτε λιγότερο ή περισσότερο από την συμπύκνωση όλων των κυριαρχικών επιτελέσεων που πηγάζουν μέσα από αυτή. Εδώ έγκειται και ο παιδαγωγικός εντός πολλών εισαγωγικών ρόλος του στρατού να διαμορφώσει τους τέλειους υπηκόους κατά τα κυρίαρχα πρότυπα. Άλλωστε ο στρατός είναι ο κρίκος μιας αλληλουχίας θεσμών που προετοιμάζουν το άτομο ως τέλειο υπήκοο της κυριαρχίας. Η αλυσίδα οικογένεια - εκκλησία - σχολείο - στρατός είναι μια συνέχεια λειτουργιών που λοβοτομούν το άτομο, εσωκλείοντας το στην ασφυκτική κανονικότητα της εξουσίας.

1. Μέσα σε μια κοινωνία που έχει διδαχθεί και έχει μάθει να ζει με όπιο το ρατσιστικό μίσος, ο στρατός έχει κεντρικό ρόλο. Έρχεται χρονικά αμέσως μετά το σχολείο όπου ο μαθητής έχει ήδη χειραγωγηθεί πάνω στις ρατσιστικές διδαχές του μίσους για τον Αλβανό συμμαθητή, της διαμαρτυρίας για τα παιδιά των προσφύγων μέσα στην ίδια αίθουσα με τα «ελληνόπουλα», της συμμετοχής στις παρελάσεις (που αποτελούν ένα από τα λίγα ναζιστικά κατάλοιπα του παρελθόντος). Η ισοπέδωση της ελεύθερης σκέψης θα συνεχιστεί μέσα στο στρατό με το μίσος για τους Τούρκους και τους Αλβανούς, την απειλή από ενδεχόμενη εισβολή του ξένου κατακτητή, την ανωτερότητα του ελληνικού έθνους και το δίκιο τις εμπλοκής του ελληνικού στρατού στις εγκληματικές πολεμικές αντιπαραθέσεις απέναντι στους απάνθρωπους εχθρούς. Ο υπάκουος πολίτης θα βγει στην κοινωνία να αποδεχτεί χωρίς καμία αμφισβήτηση πως για την ανεργία, την εξαθλίωση και τον κοινωνικό κανιβαλισμό που επικρατεί γύρω μας φταίνε οι μετανάστες, θα πανηγυρίσει την νίκη της εθνικής ομάδας και θα κυνηγάει μετανάστες για να πει στο τέλος πως αυτός ΚΑΤΙ ΕΚΑΝΕ για να αλλάξουν τα πράγματα δικαιολογώντας τον αποπροσανατολισμό και την ανυπαρξία του.

2. Μέσα σε μια κοινωνία που δομείται ιεραρχικά ο στρατός καθρεφτίζει την ίδια λειτουργία. Ο στρατιώτης θα μάθει να υπηρετεί τους ανώτερους, να υποτάσσει την συνείδησή του, να σιγεί στις άνωθεν εντολές, να υπομένει. Αργότερα τα διδάγματα αυτά θα πρέπει να είναι επιταγές προς την κανονικότητα που θα αντιμετωπίσει. Θα μάθει να υπηρετεί το κράτος και τις λειτουργίες του, να υποτάσσει την ατομική και συλλογική θέληση και

αναγκαιότητά του στο αφεντικό του, να σιγεί στις εντολές που δέχεται και να αποδέχεται την ανισότητα σαν κανονικότητα.

3. Μέσα σε μια κοινωνία που δομείται πάνω στην πατριαρχία ο στρατός δε θα μπορούσε παρά να είναι σιδηρόδρομος όλων των σεξιστικών συμπεριφορών και επιτελέσεων. Ο νέος θα καταταγεί στο στρατό για να ενηλικιωθεί, να γίνει άντρας βιώνοντας την εμπειρία σα προνόμιο καθώς μόνο οι άντρες πηγαίνουν στο στρατό και πολεμάνε, να κάνει φίλους σαν και αυτούς που μόνο στο στρατό κάνουν, να ακούσει αίσχη για την κατωτερότητα των γυναικών. Αργότερα θα βγει γεμάτος εμπειρίες, πιο αυταρχικός από πριν. Θα πιστέψει στην ανωτερότητα του άντρα, θα ξέρει πως αυτός είναι ο στυλοβάτης του σπιτιού, ο “σύγχρονος πολεμιστής” που τα βγάζει πέρα μόνος γιατί η γυναίκα είναι για τις δουλειές του σπιτιού. Και δίκαια θα έχει και τον πρώτο λόγο, θα πει και μια κουβέντα παραπάνω, θα ξενο-κοιτάξει και χίλια άλλα «θα» που πηγάζουν από μια ισοπεδωμένη συνείδηση.

Στο κομμάτι των σεξιστικών συμπεριφορών και επιτελέσεων η ιστορική θέση της γυναίκας μέσα στα στρατεύματα και γενικότερα στον πόλεμο είναι πολύ συγκεκριμένη. Ξεινάει από τη γυναίκα ως αιτία σύρραξης που αποτέλεσε τον αποπροσανατολιστικό παράγοντα των πολεμικών στρατηγιών (όπως πχ η Ελένη και η εισβολή στην Τροία), τη γυναίκα λάφυρο (με αμέτρητες καταγραφές βιασμών και βασανισμών γυναικών κατά τη διάρκεια στρατιωτικών εισβολών) μέχρι τη γυναίκα - βάρος ως άμαχο πληθυσμό (συνεχείς ιστορικές αναφορές για γυναικόπαιδα στις μάχες). Μόνο τα επαναστατικά απελευθερωτικά κινήματα (και αυτά όχι στην ολότητά τους μέχρι σήμερα) έθεσαν το ρόλο της γυναίκας στις πολεμικές διαδικασίες ισάξιο με αυτό του άντρα.

Κλείνοντας θέλουμε να θέσουμε μια ερώτηση προς σκέψη και προβληματισμό: απέναντι σε έναν μηχανισμό που κατέχει μείζονα ρόλο στην επιβολή και συντήρηση όλων των κυριαρχικών επιτελέσεων με κεντρικό την πατριαρχεία η ολική άρνηση στράτευσης έρχεται να δώσει μια (έστω και συμβολική) απάντηση από τον κόσμο του αγώνα. Το ερώτημα είναι για το αν μία τέτοια επιλογή πρέπει να γίνεται πολιτικά οικειοποιήσιμη και ταυτόχρονα αφορμή για ζύμωση και αγώνα μόνο ή κυρίως από τους άντρες συντρόφους οι οποίοι καλούνται σήμερα να καταταγούν στον στρατό. Και εδώ αντιστοιχεί η κριτική πως το κίνημα δεν πρέπει να κρίνει τα μέτωπα αγώνα σύμφωνα με το ποιόν αφορά άμεσα το καθένα, σιοπός μας άλλωστε είναι να συνδέουμε και να συμμετέχουμε σε αγώνες ακόμη και να μην έχουν άμεσο αντίκτυπο στη σφαιρα του βιωματικού του καθενός και της καθεμιάς.

Τέλος, η “ισότητα” στις εργασιακές σχέσεις ή το δικαίωμα στην ψήφο για τις γυναίκες, αν και σε όποιο βαθμό κάτι τέτοιο έχει κατακτηθεί, έχουν αμφίσημη σημασία. Από την μία αποτέλεσμα αγώνων και άνοιγμα δρόμου για συνολική απελευθέρωση και από την άλλη αφομοίωση και νέοι δρόμοι εκμετάλλευσης, λιγότερο βίαιης αλλά πιθανώς και πιο αποδοτικής για το κράτος και τα αφεντικά. Μέσα την κυρίαρχη αφήγηση των κοινωνικών σχέσεων, δεν είναι σπάνια η αναφορά ακόμη και σε υποχρεωτική στράτευση και των γυναικών, όπως λόγου χάρη συμβαίνει και στο Ισραήλ. Η ισότητα των φύλων δεν έρχεται με θεσμικούς όρους απέναντι στο ποσοστό καταπίεσης που δέχονται από το κράτος αλλά με επαναστατικούς όρους απέναντι στη δυνατότητα, άνθρωποι κάθε φύλου και σεξουαλικής προτίμησης να είναι ελεύθεροι από κάθε μορφή καταπίεσης και εκμετάλλευσης.

Σύντομο ιστορικό άρνησης στράτευσης

Ο ρόλος του στρατού, αυτά που προσβέει, η επιχειρησιακή του δράση και η φύση της υποχρεωτικής θητείας δημιούργησαν ένα γόνιμο πεδίο σύγκρουσης για αυτούς που αρνούνταν να ενσωματωθούν στον εθνικό στρατό για λόγους πολιτικούς, ιδεολογικούς και θρησκευτικούς.

Μέχρι και τις αρχές της δεκαετίας του ‘80, η άρνηση στράτευσης μονοπωλήθηκε, κυρίως, από μάρτυρες του Ιεχωβά, καθώς οι θρησκευτικές τους πεποιθήσεις δεν τους επιτρέπουν την οποιαδήποτε σχέση με όπλα ή στρατιωτικές επιχειρήσεις. Όντας ο ορθόδοξος χριστιανισμός η επίσημη θρησκεία του κράτους, δεν τους αναγνωρίστηκε το δικαίωμα μη στράτευσης για θρησκευτικούς λόγους. Στην δεκαετία του ‘70 όπου οι

εξοντωτικές ποινές, οι φυλακίσεις και τα βασανιστήρια συνεχίζονται ανελλιπώς. Με την πτώση της Χούντας, η μεταπολιτευτική δημοκρατία συνεχίζει τις φυλακίσεις-βασανιστήρια. Το 1977, κατόπιν εισηγητικών εκθέσεων του Συμβουλίου της Ευρώπης όσον αφορά τους αρνητές στράτευσης στην Ελλάδα, ψηφίζεται νόμος που αναγνωρίζει, εν μέρει, τους θρησκευτικούς αντιρροήσεις και τους αναγκάζει σε 4-ετή άοπλη θητεία ή διπλάσια της καθοριζόμενης θητείας για τους ενόπλους, φυλάκιση σε στρατιωτικές φυλακές. Αξίζει να σημειωθεί ότι η στρατιωτική θητεία έφτανε τα 2,5 χρόνια.

Την δεκαετία του '80 εμφανίζονται οι πρώτοι αντιρροήσεις συνείδησης που αρνούνται δημόσια τη στράτευση για ιδεολογικούς-πολιτικούς λόγους. Η έκδοση του περιοδικού «Αρνούμαι»(1985) καθώς και η «Οικολογική Εφημερίδα» το διάστημα 1982-83, αποτελούν σημαντικό βήμα και προσανατολίζουν το νεογέννητο κίνημα υποστήριξης της αντίρροής συνείδησης στον ελλαδικό χώρο. Χαρακτηριστικά, το 1986 ο Μιχάλης Μαραγκάκης είναι ο πρώτος που κάνει δημοσίως γνωστή την πολιτική άρρηση του. Συλλαμβάνεται το '87 και καταδικάζεται σε 4 χρόνια φυλάκιση, ενώ έρχεται με τον ίδιο ακριβώς τρόπο και ο Θανάσης Μακρής, ο οποίος καταδικάζεται σε 5 χρόνια φυλακή. Οι απεργίες πείνας των 2, οι πιέσεις που δημιουργούν οι αλληλέγγυοι αλλά και οι αλληπάλληλες αρνήσεις στράτευσης που ακολουθούν, αναγκάζουν το 1988 την επέκταση του νόμου του '77 περί άοπλης θητείας ή φυλάκισης και σε όσους αρνούνται για ιδεολογικούς-πολιτικούς λόγους. Συνέπεια όλης αυτής της ζύμωσης και ανακατεύθυνσης του κινήματος αλληλεγγύης είναι η δημιουργία του Συνδέσμου Αντιρροήσιών Συνείδησης.

Ο όρος «ολική άρρηση στράτευσης» χαρακτηρίζει εκείνους που δεν δέχονται οποιουδήποτε είδους συμβιβασμό εναλλακτικής θητείας, αρνούμενοι τον χαρακτήρα και την χροιά που ο κρατικός μηχανισμός ήθελε να του προσάψει.

Το 1990 και 1991 εμφανίζονται οι δύο πρώτοι ολικοί αρνητές στράτευσης, οι Νίκος Μαζιώτης και Παύλος Ναθαναήλ που κατόπιν συλλαμβάνονται και φυλακίζονται οι οποίοι αφήνονται ελεύθεροι με αναστολή ενώ στην πορεία συλλαμβάνεται και φυλακίζεται, μεταξύ άλλων, ο Νίκος Καρανίκας. Το 1992, οι δηλωμένοι αρνητές (αντιρροήσεις και ολικοί) είχαν φτάσει τους 100. Λίγους μήνες αργότερα ο Μαζιώτης ξανασυλλαμβάνεται αλλά με απεργία πείνας 50 ημερών κερδίζει την αποφυλάκιση του. Στο ακόλουθο χρονικό διάστημα οι δηλώσεις άρρησης στράτευσης πληθαίνουν, πιέζοντας το υπάρχον σύστημα και μαζικοποιώντας το κίνημα. Έτσι, φτάνουμε στο νόμο του 1997 και την επίσημη αναγνώριση των πολιτικών αντιρροήσιών συνείδησης. Με το νέο νόμο, εισάγεται μια μορφή άμισθης πολιτικής κοινωνικής υπηρεσίας ως εναλλακτική της στρατιωτικής, αυξημένη κατά 18 μήνες σε σχέση με την κανονική θητεία. Η εναλλακτική υπηρεσία χρησιμοποιήθηκε από πολιτικούς αντιρροήσεις, εγκαταλείφθηκε από αρκετούς και απορρίφθηκε από άλλους. Μια από τις χαρακτηριστικές υποθέσεις είναι του Λ. Πετρομελίδη ο οποίος συλλαμβάνεται το '99 και καταδικάζεται σε 4 χρόνια φυλάκιση, η ποινή όμως αναστέλλεται μετά από απόφαση Εφετείου και με την δημιουργία κινήματος συμπαράστασης και αλληλεγγύης. Από τότε μέχρι σήμερα ο Πετρομελίδης έχει καταδικαστεί 16 φορές ως μόνιμος πλέον στόχος του ελληνικού κράτους.

Από το 2010 και μετά έχουμε μια αναβάθμιση στον αγώνα κατά του στρατού. Εμφανίζονται οι πρώτες συλλογικές δημόσιες ολικές αρνήσεις που μετατοπίζουν πιο αισθητά το σημείο εστίασης από το προσωπικό στο συλλογικό. Αντίστοιχα το κράτος θα φροντίσει να αναβαθμίσει την καταστολή από πλευράς του.

Καταστολή

Για τους λιποτάκτες ίσχυαν και ισχύουν τα ίδια με τους ανυπότακτους αλλά δεν θα αναφέρονται κυρίως για λόγους εξοικονόμησης χρόνου. Το κράτος και ο ίδιος ο στρατός με την αυτονομία που του δόθηκε, προφανώς δεν θα μπορούσαν να ανεχθούν όποιον αντιτάσσονταν σε αυτά που εξυπηρετεί και αντιπροσωπεύει. Έτσι φρόντισαν να στήσουν ένα πλέγμα καταστολής που θα τιμωρεί τους αρνητές και θα αποθαρρύνει όσους σκεφτόταν να ακολουθήσουν αντίστοιχη πορεία.

Από το 1974 που στην Ελλάδα είχε κηρυχθεί καθεστώς γενικής επιστράτευσης σε καιρό πολέμου (λόγω των γεγονότων στην Κύπρο) η ανυποταξία ως ποινικό αδίκημα επέσυρε ποινή φυλάκισης άνω των 3 χρόνων. Κάτι που σήμαινε ότι δεν μπορούσε να έχει αναστέλλουσα δύναμη και που οδηγούσε έτσι τους ανυπότακτους στο να κρατούνται φυλακισμένοι. Το 2003 παύει να ισχύει αυτό το καθεστώς και η ανυποταξία θεωρείται πλέον πλημμέλημα με ποινή φυλάκισης ως 2 χρόνων, δηλαδή ποινή με αναστολή. Παρόλα αυτά το κατασταλτικό πλαίσιο παραμένει ιδιαίτερα αυστηρό και νέα νομοθετήματα που προστέθηκαν μετέπειτα το καθιστούν και πιο πολυεπίπεδο. Καταρχάς η ανυποταξία συνιστά διαρκές αδίκημα. Πράγμα που σημαίνει ότι δεν παραγράφεται ποτέ, παρότι αυτό συμβαίνει με τα υπόλοιπα πλημμελήματα. Επίσης οι ποινικές διώξεις (όπως και τα διοικητικά πρόστιμα που αναφέρονται παρακάτω) μπορούν να επιβληθούν σε κάποιον όσες φορές δεν παρουσιαστεί σε κάλεσμα στράτευσης και αρκιστοί ολικοί αρνητές στράτευσης έχουν 2 διώξεις. Συνιστά συνεχές αυτόφωρο και από το 2013 πολλοί σύντροφοι έχουν συλληφθεί με αυτό.

Μια πτυχή της καταστολής που προς το παρών αποικρύπτεται από το κράτος που τα τελευταία χρόνια προσπαθεί να ντύσει με έναν πιο «ανθρωπιστικό» μανδύα τον θεσμό του στρατού, είναι ότι η πιθανότητα του να μπει κάποιος φυλακή δεν εξαλείφθηκε με την αλλαγή του πλαισίου ποινής το 2003. Γενικά η αναστολή για ποινές φυλάκισης έως 3 χρόνια ισχύει μόνον στην περίπτωση που ο κατηγορούμενος δεν έχει προηγουμένως καταδικασθεί τελεσίδικα σε ποινή φυλάκισης ή σύνολο ποινών άνω του 1 έτους. Έτσι αν ένας ολικός αρνητής που έχει τελεσίδικες αποφάσεις για άλλες άσχετες υποθέσεις ή έχει μαζέψει πολλές ποινές από προηγούμενα στρατοδικεία που ξεπερνούν αυτό το διάστημα, καταδικασθεί τελεσίδικα εκ νέου είναι αναγκασμένος είτε να πληρώσει είτε να εκτίσει την ποινή του. Αυτό το γεγονός θίχτηκε πέρυσι στην υπόθεση του ολικού αρνητή στράτευσης Δ. Χατζηβασιλειάδη.

Ακόμα μια κύρωση είναι ο περιορισμός της μετακίνησης μέσω της απαγόρευσης εξόδου από την χώρα. Το 2010 θεσμοθετείται η επιβολή διοικητικού προστίμου 6000 ευρώ (με προσαύξηση όσο παραμένει απλήρωτο) στους ανυπότακτους, αποτελώντας ένα μέτρο που προσθέτει και την οικονομική πτυχή στην δίωξη τους. Η επιβολή του έχει πλέον παγιωθεί και στα πλαίσια της ανυποταξίας ως διαρκούς εγκλήματος το πρόστιμο αυτό μπορεί να επιβληθεί πολλές φορές στον ίδιο ανυπότακτο. Οι στρατολογίες ενεργοποιούν και αποστέλλουν τις αιτήσεις για τη επιβολή του στις εφορίες και αυτές αναλαμβάνουν να το επικυρώσουν και να το εισπράξουν. Αυτό το μέτρο ήρθε να προστεθεί σε μια σειρά παρόμοιων νομοθετημάτων που λειτουργούν σε μια κατεύθυνση διεύρυνσης του πεδίου της χρηματικής καταστολής σε ευρύτερα σύνολα που φέρουν συμπεριφορές «κοινωνικής ανυπακοής», όπως σε αυτούς που δεν πλήρωναν αντίτιμο σε ΜΜΜ και διόδια. Πρόστιμα που δεν μπορούν να ειδικωθούν ξεκομμένα από την αύξηση της φορολογίας για τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα και την φοροεισπρακτική επιδρομή που τα συνοδεύει. Αυτό το μέτρο οδηγεί τους ανυπότακτους πλέον και σε οικονομικούς ενθιασμούς και περιορισμούς. Αλλά και πέρα από αυτό προσθέτει και μια χροιά αποπολιτικοποίησης στην επιλογή της άρνησης στράτευσης καθώς αυτό το ξεκάθαρα εκδικητικό και κατασταλτικό μέτρο καταλήγει να γίνεται ένα χωρίς πολιτικό περιεχόμενο αδιευκρίνιστο χρέος στην εφορία. Έτσι έχουμε την εξίσωση ανθρώπων που πήραν μια συνειδητή επιλογή αγώνα με αφεντικά που φοροδιαφεύγαν για προσωπικό πλουτισμό.

Όλο αυτό το ασφυκτικό κατασταλτικό πλαίσιο για τους ανυπότακτους σιγοπό έχει από πλευράς κράτους να τιμωρήσει όσους, έστω και από μη συνειδητή επιλογή, φέρεται να αμφισβητούν μια προσταγή του που αφορά ένα από τους κύριους μηχανισμούς εδραίωσης και αναπαραγωγής τόσο του ίδιου όσο και του καπιταλισμού γενικότερα και προφανώς να αποτρέψει άλλους από το να κάνουν το ίδιο. Εννοείται λοιπόν πως στοχοποιεί πολύ περισσότερο όσους επιλέγουν να το πράξουν συνειδητά, πόσο μάλλον όταν αυτοί το κάνουν στα πλαίσια ενός ευρύτερου αγώνα. Αυτό το γεγονός φαίνεται ξεκάθαρα στο σχέδιο νόμου του Υπουργείου Εθνικής Άμυνας που ψηφίστηκε στις αρχές του 2016. Μέσω αυτού πέρα από την παγίωση του κατασταλτικού πλαισίου των προηγούμενων χρόνων και την επέκταση της άμισθης εργασίας μέσω του στρατού ή μέσα σ' αυτόν, δίνεται η δυνατότητα για ορισμένο χρονικό διάστημα στους ανυπότακτους και τους λιποτάκτες να απαλλαγούν από τις διώξεις που έχουν φορτωθεί εφόσον εκπληρώσουν τις στρατιωτικές τους υποχρεώσεις ή

απαλλαγούν νόμιμα από αυτές. Οι διατάξεις αυτές πέρα από μια προσπάθεια να προβληθεί ένα λιγότερο αδιάλλακτο και εκδικητικό πρόσωπο του στρατού ώστε να έχει μεγαλύτερη κοινωνική αποδοχή ο εν λόγω θεσμός (διακαής πόθος του ΣΥΡΙΖΑ), συνιστά μια ευθεία απειλή και εκβιασμό στους ολικούς αρνητές στράτευσης: ή κάνετε πίσω στον αγώνα σας ενάντια στο στρατό ή όταν τα πράγματα ξεκαθαρίσουν και έχετε μείνει όσοι αρνηθήκατε τον συμβιβασμό που «απλόχερα» προσφέρθηκε, οι διώξεις σας θα συνεχιστούν με αμείωτο σθένος. Πρόκειται λοιπόν στην ουσία, για μια επαναφορά της δήλωσης μετάνοιας, κάτι που βλέπουμε εδώ και κάποιον καιρό να γίνεται και στην περίπτωση της χορήγησης αδειών σε πολιτικούς κρατούμενους.

Αντί επιλόγου

Σήμερα, μερικές δεκάδες συντρόφων, πραγματοποιούν την επιλογή της ολικής άρνησης στράτευσης, μία επιλογή που μέσα σε τόσα άλλα που μπορεί να σημαίνει για τον καθένα από εμάς, αποτελεί και ένα βήμα να μιλήσουμε και να πράξουμε συλλογικά ενάντια στο έθνος και στον στρατό του. Ξέρουμε πως οι στρατοδίκες και οι καρναβάδες έχουν ιδιαίτερο πρόβλημα να αντιμετωπίσουν τη συνειδητή άρνηση ανθρώπων να στρατευτούν στην υπηρεσία του κράτους και του κεφαλαίου -κάτι που άλλωστε φαίνεται στην ευκολία που μοιράζουν τα Ι5-, αλλά δεν έχουμε και αυταπάτες πως από μόνη της αυτή μας η επιλογή είναι ικανή να γκρεμίσει μία κοινωνική δομή που παράγει πολέμους, διακρίσεις, ανισότητες.

Για εμάς λοιπόν αυτή μας η επιλογή δεν είναι και δε θα μπορούσε να είναι αποκομμένη από την συμμετοχή μας στον κοινωνικό πόλεμο με το μέρος των καταπιεσμένων που αγωνίζονται για την ελευθερία τους. Είτε μέσα σε αναρχικές ομάδες, στέκια και καταλήψεις, ομάδες άμεσης δράσης, είτε μέσα σε συνελεύσεις γειτονιάς, εργατικές πρωτοβουλίες και σωματεία βάσης, προσπαθούμε να επεκτείνουμε τις αντιεραρχικές κοινότητες αγώνα και αλληλεγγύης και χωρίς να παραγνωρίζουμε καμία επιμέρους καταπίεση, προσπαθούμε να βάλουμε τις βάσεις για την κοινωνική επανάσταση, για έναν κόσμο χωρίς σύνορα, για έναν κόσμο χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση.

Τέλος και παρά το ότι αυτή η επιλογή χτυπά τον καθένα μας ξεχωριστά προσπαθούμε να έρθουμε σε επαφή, να ανταλλάξουμε σκεπτικά και απόψεις και να δράσουμε συλλογικά στον αγώνα ενάντια στο κράτος και το στρατό του. Ίσως από μόνο του να λέει κάτι, πως παρά τις συνεχείς διώξεις, οι αρνήσεις στράτευσης πληθαίνουν όλο και περισσότερο και τολμάμε να πούμε πως το στοίχημα για την μαζική συνειδητή ανυποταξία δεν είναι και τόσο μακρινό όσο φαντάζει.

ΟΛΙΚΗ ΑΡΝΗΣΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΚΟΣΜΟ ΧΩΡΙΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣ, ΧΩΡΙΣ ΣΥΝΟΡΑ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΚΡΑΤΗ

Δημόσιες δηλώσεις ολικής άρνησης στράτευσης

Ούτε ένα δάκρυ για την πατρίδα

Ξέρεις μαμά

δεν αντέχω να ζω ικετεύοντας

τώρα γεννιέμαι ξανά

μέσα απ'τα σπλάγχνα μιας πόρνης.

Μ'αγκαλιάζουν γλυκά

οι πυρήνες γλώσσες της πόλης

Ξέρεις μαμά

ο άγγελος σου έχει γίνει πια δαίμονας.

Ο πόλεμος είναι διαρκής. Άλλοτε ορατός άλλοτε αόρατος. Και όσο υπάρχει καπιταλισμός θα αυξάνονται τα μέτωπα. Γιατί πόλεμος δεν είναι μόνο οι στρατιωτικές επιχειρήσεις στο Ιράκ, στο Αφγανιστάν, στη Σομαλία. Ο πόλεμος είναι καθημερινός. Και όσο υπάρχει εξουσία θα υπάρχει και ο πόλεμος των από τα κάτω. Όλων αυτών που δίνουν τις πιο βίαιες μάχες. Όσων πεθαίνουν στα σύνορα και στο Αιγαίο, κυνηγώντας από χώρα σε χώρα μια καλύτερη συνθήκη για ζωή. Όσων σβήνουν στις πλατείες και στα πάρκα από τη φτώχεια και την εξαθλίωση. Όσων «αργοπεθαίνουν» στα κολαστήρια της Δημοκρατίας: στα αστυνομικά τμήματα, στις φυλακές, στα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών. Όσων ακόμα επιλέγουν ή αδυνατούν να αποφύγουν τον αργό θάνατο στα κάτεργα της μισθωτής σιλαβιάς. Αυτός είναι ο πόλεμος, η ίδια η καθημερινότητα.

Όμως σε αυτόν τον πόλεμο υπάρχουν δύο χρώματα. Το άσπρο της υποταγής και το μαύρο της εξεγερτικότητας. Οφείλουμε στους εαυτούς μας τώρα όπως και πάντα να πάρουμε θέση. Ή με τους εκμεταλλευόμενους, ή με τους εκμεταλλευτές. Ή με την εξουσία και τις δομές της, ή με την ανταρσία. Ή με την τάξη και την ασφάλεια αυτού του κόσμου, ή με την αταξία των απανταχού καταραμένων. Οφείλουμε σε ότι πιστεύουμε να είμαστε εκεί, στην πρώτη γραμμή να πολεμάμε. Όχι για να προσμετράμε νίκες και ήττες, παρά για να αγωνιζόμαστε για τα δίκαια και αναγκαία.

Στην ΕΣΣΟ της 6ης Μαρτίου του 2012 εκλήθη να παρουσιαστώ για να καταταγώ υπέρ του μετώπου που χρόνια τώρα συνειδητά εχθρεύομαι. Εκλήθη να υπηρετήσω τις αρχές και τις αξίες του κράτους και του κεφαλαίου υπηρετώντας μια κατασταλτική δομή του, το στρατό. Μέγιστη αρετή για έναν άνθρωπο να αναγνωρίζεται ακόμα και από τον εχθρό του, ως ανυπότακτος. Ανυπότακτος σε ένα σύστημα που κατασπαράζει κάθε ίχνος ανθρωπιάς. Που οδηγεί έναν ολόκληρο λαό στην κοινωνική χρεοκοπία. Που στο πέρασμά του ρημάζει τα πάντα αφήνοντας πίσω του, τα συντρίμια της αξιοπρέπειας. Μιας αξιοπρέπειας που κάποιοι παρέδωσαν δίχως μάχη στο βωμό της πλασματικής ευδαιμονίας.

Προς Γενικό Επιτελείο Στρατού:

Καθολική στράτευση στα πεδία των αρνήσεων μας.

Στους επίδοξους θιασώτες της τάξης και της ασφάλειας αυτής της χώρας, μιας χώρας που μίσησα από επιλογή έχω να θυμίσω για ακόμη μια φορά πως αρνούμαι έστω και για μια στιγμή να συνδιαλλαγώ μαζί τους. Αρνούμαι να υπηρετήσω τα συμφέροντα μιας χώρας, ενός κράτους, ενός έθνους προδίδοντας τις αναρχικές μου αξίες. Έχω διαλέξει χρόνια τώρα στρατόπεδο για να πολεμήσω.

Αρνούμαι να γίνω κομμάτι ενός μηχανισμού που ιστορικά αποτέλεσε την ύστατη πράξη στην καταστολή εξεγέρσεων και κινημάτων ενάντια στην καταπίεση. Ενός μηχανισμού που αποτελεί τον εκτελεστικό βραχίονα του κράτους και των αφεντικών εντός και εκτός συνόρων σε επιχειρησιακά ζητήματα. Ως αναρχικός αρνούμαι

να αποτελέσω ακόμα έναν κρίκο στην αλυσίδα της καταπίεσης-άλλωστε οι αλυσίδες φτιάχτηκαν για να σπάνε. Αρνούμαι να μετατραπώ σε δεσμώτη του ίδιου μου αγώνα και των ονείρων μου, να πολεμώ τον ίδιο μου τον εαυτό.

Δεν έχω θέση μέσα στα θεμέλια της συντήρησης και της ανεξέλιξης. Δεν υπηρετώ και δεν υποτάσσομαι σε κανέναν μηχανισμό που αναπαράγει συντηρητικές τάσεις και συμπεριφορές του παρελθόντος (σεξισμό, πατριαρχία, ομοφοβία). Προσπαθώ καθημερινά να αποτινάξω κάθε μικροαστικό κατάλοιπο που μου έχει εμφυτέψει αυτή η κοινωνία. Έτσι έχω μάθει να κρίνω και να εκτιμώ τον κάθε άνθρωπο σύμφωνα με τον αξιακό κώδικα που έχει ορίσει. Δεν κυνηγώ καμία έμφυλη καταξίωση μέσα από τις κρατικές δομές (στο στρατό θα γίνεις άντρας).

Προφανώς και υπάρχουν εναλλακτικές διέξοδοι για την αποφυγή της στράτευσης (15) απόλυτα σεβαστές. Αντιλαμβάνομαι όμως την ολική και δίχως όρους άρνηση στράτευσης ως κομμάτι του συλλογικού ταξικού αγώνα ενάντια στην κυριαρχία μα πολύ περισσότερο ως μια **ατομική πράξη πολέμου**, καθώς ο καθένας μας καλείται πλέον είτε με ποινικές διώξεις είτε με δικαστικά πρόστιμα να επωμιστεί το βάρος των αποφάσεων του. Ως πολιτικά υποκείμενα όμως οφείλουμε να είμαστε παρόντες σε κάθε στιγμή του αγώνα επιλέγοντας την ολική σύγκρουση με τις δομές του κράτους και του καπιταλισμού, όσο επώδυνη και αν είναι. Χαμένος είναι ο αγώνας που δεν δίνεται.

Η άρνηση στράτευσης ως μια ακόμη στιγμή του αντιφασιστικού αγώνα.

Κάθε ταξικό υποκείμενο επιλέγοντας το στρατόπεδο των από τα κάτω, οφείλει να αποτινάξει από πάνω του λογικές εθνικής ενότητας και πατριωτισμού που στοχεύουν στο όνειρο μιας μεγάλης Ελλάδας. Μιας Ελλάδας που αυτή τη στιγμή αποτελεί, περισσότερο από ποτέ, ζωτικό κομμάτι της επέλασης του κεφαλαίου επί πτωμάτων τόσο στα Βαλκάνια όσο και στην ευρύτερη Ευρώπη και Ανατολή. Στις τάξεις των καταπιεσμένων οι αρχές και οι αξίες του έθνους και της φυλής προδίδονται από αυτές της αλληλεγγύης και του αλληλοσεβασμού. Δεν υπάρχουν έλληνες και ξένοι παρά μόνο προλετάριοι έτοιμοι να καταστρέψουν το γερασμένο κόσμο της υποταγής χτίζοντας νέες δομές πάνω σε νέες αξίες. Η ιστορία μας διδάξε πως οι μεγαλύτερες σφαγές, οι μαζικοί βασανισμοί και οι καταστροφές γίνανε στο όραμα ενός μεγάλου έθνους, θάβοντας βαθιά μέσα στη λήθη τα οικονομικά συμφέροντα. Από την «πολιτισμική» επέλαση του Μ. Αλεξάνδρου που στο όνομα της Μεγάλης Ελλάδας σφάγιασε ολόκληρους λαούς μέχρι και το όραμα της Άριας Φυλής του Α. Χίτλερ.

Στο όραμα ενός δυνατού έθνους που θα το θωρακίσει επιχειρησιακά ο στρατός, έχω πάρει θέση. Εθνικός προδότης με μνήμη και συνείδηση. Δεν έχω καμία δουλειά μπροστά στα ψήγματα της Χούντας, να στέκομαι προσοχή υπηρετώντας ένα κομμάτι πανί που ανεμίζει βουτηγμένο στο αίμα. Στο αίμα των θυμάτων κάθε πολέμου (επικτατικού, κατασταλτικού, οικονομικού) στο όνομα της εθνικής σωτηρίας. Διότι ο αγώνας για την ελευθερία δεν αφορά φυλές και έθνη. Δεν εγκλωβίζεται μέσα σε σύνορα. Δεν κρύβεται πίσω από καμία σημαία.

Δεν τρέφω καμία αυταπάτη για το σήμερα. Στην πλάνη της εθνικής ενότητας ως μόνη διέξοδο σωτηρίας για το κράτος και τα αφεντικά προτάσσω τον κοινωνικό-ταξικό πόλεμο. Έχω διαλέξει στρατόπεδο και δίνω μαζί με τους συντρόφους μου και πλέον τους απανταχού καταπιεσμένους τον ίδιο αγώνα. Τον διαρκή αγώνα ενάντια στην εξουσία. Ενάντια στον καπιταλισμό και την κυριαρχία.

Μα πριν οπλίσω το σώμα μου,

όπλισα τη συνείδησή μου,

όπλισα τη μνήμη μου.

Πριν σκοτώσω τους εχθρούς μου,

σκοτώσα τους δαίμονες που έκρυβα μέσα μου.

Και όταν κοιτάξα τ' αδέρφια μου,

τα μάτια μου δε έσταζαν αίμα ούτε δάκρυα.

Γιατί ο πόλεμος είναι διαρκής και είναι μέσα μου.

Σε αυτόν τον πόλεμο όλοι πεθαίνουν,

μα εγώ γεννιέμαι

στα χαρακώματα της ανυποταξίας...

Για τα μέτωπα που μαίνονται.

Για τις μάχες που έπονται.

Άθεος, άπατρις και αναρχικός,
ορκισμένος σας εχθρός.

Θάνος Χατζηαγγέλου,

Θεσσαλονίκη, 23 Μαρτίου 2012

Και στον πόλεμο,

και στην ειρήνη τους,

αν είναι να γίνουμε άντρες

σκάβοντας το λάκκο μας

προτιμάμε να σκάψουμε το δικό τους:

Συλλογική Δήλωση Ολικής Άρνησης Στρατεύσης

Αυτό το κείμενο είναι μια δημόσια συλλογική δήλωση ολικής άρνησης στρατεύσης. Τι σημαίνει δημόσια-συλλογική-δήλωση-ολικής-άρνησης-στρατεύσης; Σημαίνει ότι αρνούμαστε να πάμε στο στρατό. Και την άρνησή μας αυτή, την κάνουμε πράξη δημόσια με τα ονόματά μας, γιατί όχι μόνο δεν κρυβόμαστε αλλά παροτρύνουμε μέσω αυτής της πράξης και άλλους σε παρόμοιες αρνήσεις. Σημαίνει ότι δεν κοιτάμε πως θα τα βγάλει πέρα ο καθένας μόνος του, αλλά αναζητάμε συλλογικές απαντήσεις στα προβλήματα και τους καταναγκασμούς που μας θέτει το καπιταλιστικό σύστημα. Επίσης σημαίνει ότι δεν θέλουμε απλά να αποφυγούμε τη θητεία αλλά να αντιπαρατεθούμε συνολικά με το θεσμό του στρατού και όλα αυτά που αντιπροσωπεύει, προστατεύει και αναπαράγει.

Αυτό το έργο δεν είναι εύκολο. Σύσσωμη σχεδόν η αριστερά και η δεξιά του κεφαλαίου, έχουν κάνει πολύ καλή δουλειά ώστε να εμπεδωθεί ο ρόλος του ελληνικού κληρωτού στρατού ως κάτι αν όχι ξεκάθαρα «καλό» τότε σίγουρα ως αυτονόητο, αποδεκτό και αναπόσπαστο κομμάτι του εγχώριου γίγνεσθαι (ακόμα και μετά τις τόσες χούντες και τα εγκλήματα που έχει κάνει εδώ και έναν αιώνα). Ρωτούν λοιπόν και θα ρωτήσουν πολλοί γνωστοί και γνωστές, γονείς, συγγενείς, γείτονες, φίλες, φίλοι, αλλά και εχθροί, όπως οι μελλοντικοί μας στρατοδίδες: Γιατί δεν πάτε στο στρατό;

Σε αυτή την κοινωνία, την πλημμυρισμένη από φιλανθρωπικές εκδηλώσεις, ανθρωπιστές, ανθρώπους των «γγραμμάτων των τεχνών και της επιστήμης», δημοκράτες, χριστιανούς, Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις για κάθε γούστο, ένθερμους υποστηρικτές του «καταδικάζω-τη-βία-από-όπου-κι-αν-προέρχεται», δακρύβρεχτα μεσημεριανά show για τα «καθημερινά ανθρώπινα δράματα», σ' όλο αυτόν τον ωκεανό, λοιπόν, «ανθρωπιάς κι ευαισθησίας», πώς γίνεται να θεωρείται αυτονόητος ο στρατός κι όχι η άρνησή του; Αδιαμφισβήτητος ο βασικότερος μηχανισμός παραγωγής βίας και θανάτου και παράλογη η εναντίωση στη βία -έστω κι έτσι γενικά- και το θάνατο;... ε; Μήπως αυτό συμβαίνει, γιατί όλοι αυτοί είναι ψεύτες με πατέντα; Μήπως οι δημοκράτες, την ίδια στιγμή που μας πρήζουν με τον Βολτέρο, δεν εξάγουν όπλα; «Ουδέτεροι» επιστήμονες δε φροντίζουν, ώστε αυτά τα όπλα να είναι αποτελεσματικότερα από κάποια άλλα; Χριστιανοί δεν ευλογάνε αυτά τα όπλα όταν φυλάνε τις business τους; Οι φιλόσοφοι και οι «μεγαλόψυχες» κοσμικές κυρίες των Μ.Κ.Ο. δεν περιθάλπουν κάποιους από τους ανήλικους πρόσφυγες από τις χώρες που οι εφοπλιστές σύζυγοί τους και οι χακί υπηρέτες τους «εκδημοκρατίζουν» με ανθρωπιστικές ρουκέτες; Αν δεν κάνουμε λάθος, όλοι αυτοί δεν είναι σαρξ εις της σαρκός του κεφαλαίου, οστά εις των οστέων της ραχοκοκαλιάς της κρατικής εξουσίας;

Εμείς αντιστρέφουμε το ερώτημα και ρωτάμε: Και γιατί, ρε παιδιά, να πάμε στο στρατό; Οι απαντήσεις που δεχόμαστε ποικίλουν. Από τις πιο κλασικές και ιδεολογικοποιημένες: «Να πάτε για το έθνος, για την πατρίδα και την άμυνά της απέναντι στους προαιώνιους εχθρούς που μας επιβουλεύονται. Όσοι δεν πάνε είναι προδότες!» Μέχρι τις πιο σύγχρονες, που πλασάρονται ως περισσότερο κυνικές και αθώες: «Γιατί σιγά την υπόθεση, δεν θα πολεμήσετε και στ' αλήθεια, τώρα αλλάζανε οι καιροί, χαλαρά είναι, τα καψόνια τελειώσανε, χαβαλέ θα κάνετε. Και εντάξει, άχρηστος χρόνος είναι η θητεία αλλά είναι υποχρεωτική, πρέπει να πάτε, δεν γίνεται αλλιώς. Εμείς που πήγαμε/ όσοι πήγανε δηλαδή μαλάκες είμαστε;»

Απευθυνόμαστε και ανταπαντάμε σε όλους ότι ως κομμάτι των «από κάτω» αυτής της κοινωνίας, η σιέψη μας παραμένει μακριά κι ενάντια σε σχέση με τα κατασκευασμένα ιδεολογήματα της «εθνικής ενότητας» και των «πατριωτικών καθηκόντων». Μάθαμε καλά, όταν ακούμε «εθνική άμυνα» να μεταφράζουμε: «ορέξεις των αφεντικών». Ποιος πόλεμος ονόμασε ποτέ τον εαυτό του «επιθετικό» και ποιος κυρίαρχος είπε ποτέ «σφαχτείτε για το συμφέρον μου»; Ευτυχώς καταλάβαμε έγκαιρα ότι ο πόλεμος δεν είναι μετεωρολογικό στοιχείο μιας καιοκαιρίας που έχει οριστικά περάσει, αλλά μια πανταχού παρούσα -και τα πάντα πληρούσα- λύση, ένα μέτρο εξυγίανσης του συστήματος ιδιαίτερα όταν αυτό περνά τις κρίσεις του. Βλέπουμε, επίσης, ότι και σε καιρό «ειρήνης», όπως ονομάζουν τον διαρκή κοινωνικό πόλεμο όπου αντί για βόμβες βρέχει εξαθλίωση, η στρατιωτική θητεία έχει πολλούς λόγους να παραμένει υποχρεωτική. Και ούτε ένας δεν έχει να κάνει με το καλό το δικό μας. Μέσα σ' αυτή τη συνθήκη, το πρότυπο του ακίνδυνου, ευπόληπτου και νομιμόφρονου ιδιώτη, δε μας συγκινεί ούτε στο ελάχιστο. Δεν μας φαίνεται καθόλου ιδανικό υποκείμενο για να οδηγήσει στην παραμικρή αλλαγή αυτής της συνθήκης προς το καλύτερο... Επομένως το επιχείρημα που λέει να πάμε στρατό μόνο και μόνο επειδή πρέπει, για να μη «μπλέξουμε» με το νόμο, δεν μας πείθει. Άλλωστε είναι καλύτερα έτσι, γιατί μπλέκοντας με το γράμμα του νόμου, ξεμπλέκουμε από άλλα πολύ χειρότερα. Από το να κυνηγάμε μετανάστες στα σύνορα παρέα με τους δολοφόνους της frontex, από το να προσφέρουμε την εργασία μας τζάμπα ενισχύοντας έτσι την εκστρατεία υποτίμησης της τάξης μας, από το να εκπαιδευόμαστε στην υπακοή και την υποταγή, μέχρι να υπηρετούμε έναν μηχανισμό που μπορεί να κληθεί να καταστείλει εξεγέρσεις όπως αυτή του Δεκέμβρη. Εμείς και τον Δεκέμβρη του 2008 (όπως και στον επόμενο) το στρατόπεδό μας το διαλέξαμε και ήταν αυτό της εξέγερσης. Τέτοιους δρόμους μας δείχνει η ταξισυνειδησία και το πολιτικό μας κριτήριο. Και μέσα σ' αυτούς, υπάρχει η προοπτική της κινηματικής γιγάντωσης του προτάγματος της ολικής άρνησης στράτευσης.

Σύμφωνοι μ' αυτό το πρόταγμα δεν καταταγόμαστε στον ελληνικό, όπως και σε κανέναν άλλο, στρατό και γι' αυτό δε χρειαζόμαστε κανένα δικαιολογητικό και χαρτί, πέρα από αυτό εδώ το κείμενο, που ξεκαθαρίζει πολιτικά τη στάση και τη θέση μας. Γυρνάμε το κεφάλι σε οποιαδήποτε ατομική λύση, λιγότερο ή περισσότερο αξιοπρεπή (είτε βύσματα, είτε τρελόχαρτα, είτε ανώνυμη ανυποταξία). Τα προτάγματά μας, άλλωστε, θέλουμε να έχουν καθολική ισχύ, εντός και εκτός συνόρων. Αφού δεν επιθυμούμε μόνο την κατάργηση της στρατιωτικής θητείας ή του ελληνικού στρατού, αλλά και του τουρκικού και του αλβανικού κι όλων των στρατών της γης, τι μπορούμε να προτείνουμε ως στάση απέναντι στη στράτευση, σ' έναν υπήκοο χώρας, όπου δεν υπάρχουν καν παραθυράκια όπως το I5; Επίσης, δε θέλουμε να δοκιμάσουμε την τύχη μας με καμία εναλλακτική θητεία. Όχι μόνο γιατί δεν δεχόμαστε το κράτος να μας τιμωρεί για τις απόψεις μας, στέλνοντάς μας σε μέρη μακρινά να δουλεύουμε τζάμπα και χωρίς συνδικαλιστικές δυνατότητες επί 15 μήνες. Ούτε, γιατί τα θέματα που βάζει η περιφημη επιτροπή ελέγχου συνειδησης δεν είναι καθόλου «βατά» (σε αρμονία με την ευρύτερη милитаристική σιλήρυνση ακόμα και σύντροφοι που θα ήθελαν να αναγνωριστούν ως αντιρρησίες συνειδησης δεν το καταφέρνουν και «κόβονται»). Αλλά κυρίως επειδή δεν θέλουμε να υπηρετήσουμε το στρατό και το ΥΠΕΘΑ από κανένα πόστο, άσχετα με το βαθμό εμπλοκής και το αν θα κρατάμε όπλο ή σφουγγαρίστρα. Πράξεις, όπως η άρνησή μας θεωρούμε ότι αποτελούν πραγματική προσφορά, όχι σ' ένα ασαφές «κοινωνικό σύνολο» -όπως υποτίθεται ότι προσφέρει η εναλλακτική θητεία- αλλά στο σύνολο των καταπιεσμένων. Γιατί είναι τέτοιου είδους μικρές ή μεγαλύτερες αρνήσεις που αν συλλογικοποιηθούν και εναρμονιστούν με τα υπόλοιπα επίπεδα αγώνα σ' όλα τα κοινωνικά πεδία, μέσα σ' ένα αποφασιστικά αντισυστημικό πλαίσιο, μπορούν να οδηγήσουν στην ανατίμηση και τη χειραφέτησή μας. Σε μια ελεύθερη αταξική κοινωνία. Και υπάρχει πιο ύψιστη προσφορά από αυτήν που συμβάλλει, έστω και ελάχιστα, σ' έναν τόσο ωραίο σκοπό;

Παίρνουμε, λοιπόν, τη σκυτάλη από τις ολοένα και αυξανόμενες δημόσιες δηλώσεις άρνησης στράτευσης και υπογράφουμε συλλογικά και τη δική μας. Και είναι μια άρνηση, που τη θεωρούμε κομμάτι γενικότερων αρνήσεων και κοινωνικών αντιστάσεων. Από τον αγώνα στις Σκουριές ενάντια στα μεταλλεία χρυσού μέχρι τις απεργίες. Μ' αυτή τη λογική, φωνές κριτικής δήθεν από τα αριστερά που μας λένε ότι το παίζουμε ήρωες, θα έπρεπε να λένε το ίδιο και για οποιονδήποτε παίρνει μέρος σε οποιονδήποτε αγώνα και διακινδυνεύει να

διωχθεί ή να φυλακιστεί για τις επιλογές του (όπως για τους προφυλακισμένους κατοίκους της Χαλιδικής). Γιατί δεν μας καταγγέλλουν για ηρωισμό για τις κόντρες στη δουλειά μας με κίνδυνο να τη χάσουμε, τη συμμετοχή μας σε σωματεία βάσης ή σε κατελιημμένους κοινωνικούς και πολιτικούς χώρους;

Επιπλέον, δεν θα μπορούσε να υπάρξει καλύτερη στιγμή για να συνυπογράψουμε μια τέτοια δήλωση. Τώρα που το κράτος και οι στρατοκράτες του οξύνουν τιμωρητικά και προληπτικά τις διώξεις στους αντιμιλιταριστές. Τώρα που οι συζητήσεις για αύξηση της θητείας, τα στρατοδικεία, τα αυτόφωρα, οι μεταγωγές και τα πρόστιμα προσδοκούν από τη μια την ακόμα μεγαλύτερη σύνδεση μιλιταρισμού και κοινωνίας κι από την άλλη ν' ανακόψουν την δυναμική μας. Θα ήταν επομένως τραγικό λάθος να πατήσουμε φρένο. Ας είμαστε ειλικρινείς. Τα πρώτα τους μέτρα, μετά από ένα μακρύ διάστημα σχετικής ελαστικότητας στα θέματα της στράτευσης όπως η ψήφιση του προστίμου των 6.000 ευρώ, μπορεί να μην ήταν ικανά να μας κάνουν να το ξανασκεφτούμε, ήταν ωστόσο ένα ισχυρό χτύπημα. Όμως, μετά από δυο χρόνια και στον απόηχο του πρόσφατου κύματος διώξεων, η επιλογή μας έχει θωρακιστεί και έχει πεισμώνσει οριστικά. Είμαστε πλέον παραπάνω από σίγουροι για τις προοπτικές αυτής της μάχης, σ' αυτό τον πόλεμο με τον πόλεμο. Είδαμε ότι κάποιοι υψηλόβαθμοι τύποι τσούχτηκαν και είμαστε ευτυχημένοι για αυτό.

Είναι στο χέρι μας, η σκυτάλη της άρνησης στράτευσης να μην παρατηθεί και πέσει στο χώμα, αλλά να περάσει μέσα από όλο και περισσότερα χέρια, μέχρι το αντιμιλιταριστικό κίνημα με τη δυναμική του ν' αλλάξει τους συσχετισμούς. Έτσι ώστε να μη χρειάζεται να απολογούνται αυτοί που «δεν πάνε». Να απολογούνται, όμως, αυτοί που θέλουν και πάνε, μαζί με τους στρατοκράτες που τώρα τους υποδέχονται με ανοιχτές αγκάλες, ενθουσιασμένοι με το γεγονός ότι βρίσκονται πάντα κάποια «βλήματα» να γεμίσουν τα κανόνια τους.

Και για το τέλος, ας ριξουμε μια ματιά στον στρατιωτικό όρκο, δηλαδή τι θα έπρεπε να πιστεύουμε ώστε να παρουσιαστούμε στο στρατόπεδο ή έστω να υπομείνουμε και να υποκριθούμε ότι πιστεύουμε, όπως επέλεξαν αρκετοί φίλοι και σύντροφοι για λόγους που μπορεί να τους υπερέβαιναν:

*«Ορκίζομαι να φυλάττω πίστιν εις την Πατρίδα.
Υπακοήν εις το Σύνταγμα, τους Νόμους και τα ψηφίσματα του Κράτους.
Υποταγήν εις τους ανωτέρους μου. Να εκτελώ προθύμως και άνευ αντιλογίας
τας διαταγάς των. Να υπερασπίζω με πίστιν και αφοσίωσιν, μέχρι της
τελευταίας ρανίδος του αίματος μου, τας Σημαίας.
Να μη τας εγκαταλείπω, μηδέ ν' αποχωρίζομαι ποτέ απ' αυτών.
Να φυλάττω δε ακριβώς τους στρατιωτικούς νόμους.
Και να διάγω εν γένει ως πιστός και φιλότιμος στρατιώτης»*

Επειδή δεν υπάρχει λέξη ή φράση μέσα σ' αυτή την παράγραφο (εκτός από τα άρθρα τις αντωνυμίες, τις προθέσεις, τους συνδέσμους κ.λπ.) που να μην είναι εξευτελιστική για τον ανθρώπινο αυτοκαθορισμό, την αξιοπρέπεια και την ελευθερία, θα προτιμούσαμε να δώσουμε τον παρακάτω παραφρασμένο «όρκο», ή καλύτερα υπόσχεση, στις συντρόφισσές μας στους συντρόφους και τους εαυτούς μας:

Δεν φυλάττουμε καμία πίστη για καμία πατρίδα, όπως δεν φιλάμε καμία κατουρημένη ποδιά.

Καμία υπακοή σε κανένα Σύνταγμα, Νόμο ή ψήφισμα κανενός Κράτους, όταν αυτά εναντιώνονται στα συμφέροντά τα δικά μας, των υπό διαμόρφωση κοινοτήτων μας και της τάξης μας.

Καμία υποταγή στους «ανωτέρους» μας. Δε θα εκτελέσουμε προθύμως και άνευ αντιλογίας (ούτε τα βόδια δεν το κάνουν αυτό) καμία διαταγή τους. Δε θα υπερασπιστούμε ούτε με αφοσίωση, ούτε με προθυμία, ούτε καν με ραθυμία καμία σημαία κάτω από την οποία τα μέλη και οι χειροκροτητές της αστικής τάξης έχουν εμμεταλλευτεί, καταπιέσει, δολοφονήσει, διαπομπεύσει και βιάσει δεκάδες χιλιάδες αδερφούς και αδερφές μας προλετάρειους αγωνιστές ή και άμαχους εντός και εκτός συνόρων, είτε στα πεδία της μάχης είτε στις καθημερινές κοινωνικές μάχες στις γειτονιές, στους δρόμους και τους χώρους εργασίας.

Όσο για την τελευταία ρανίδα του αίματός μας (όπως και την πρώτη και την δεύτερη και την τρίτη...) θα την κρατήσουμε μες τις φλέβες μας, ώστε αυτές να χτυπούν δυνατά και να ζήσουμε, να χαρούμε, να λυπηθούμε, να παλέψουμε για την συλλογική μας ανατίμηση, να αγαπήσουμε, αλλά και να μισήσουμε όσους το αξίζουν (καλή ώρα).

Δε φυλάττουμε, λοιπόν, ούτε «ακριβώς» ούτε με κάποιον άλλον τρόπο τους στρατιωτικούς νόμους, αλλά παλεύουμε για την κατάργηση αυτών και των νομοθετών τους, του κράτους και των αφεντικών.

Με δυο λέξεις: Δεν υπηρετούμε!

Κωσταντίνος Γουνιτσιώτης, Θάνος Νεδελκόπουλος, Δημήτρης Αγγελάκης

Γιάννενα-Θεσσαλονίκη, Σεπτέμβριος 2013

Αρνούμαστε να υπηρετήσουμε στον ελληνικό στρατό και σε κάθε ένοπλο μηχανισμό του κράτους και του κεφαλαίου και θέλουμε μοιραστούμε με την αγωνιζόμενη κοινότητα της τάξης μας τους λόγους που μας οδήγησαν σε αυτή την επιλογή αλλά και το γιατί την εντάσσουμε μέσα στο συνολικό απελευθερωτικό πρόταγμα για το οποίο παλεύουμε ως εκμεταλλευόμενοι που αγωνίζονται ενάντια στην εκμετάλλευση, ως αναρχικοί. Πολεμάμε αρκετά χρόνια τώρα ενάντια στις αιτίες που προκαλούν τους πολέμους, ενάντια στα κράτη και το κεφάλαιο, συνειδητά στρατευμένοι στην Υπόθεση της χειραφέτησης των καταπιεσμένων και εκμεταλλευόμενων αυτού του κόσμου και το πρόβλημα μας με τον στρατό, δεν εκκινείται από μία αφηρημένη πασιφιστική διάθεση.

Έχουμε βαθιά πίστη στη δυνατότητα των ανθρώπων να ζήσουν χωρίς πολέμους, να ζήσουν ειρηνικά αναμεταξύ τους και σε αρμονία με τον φυσικό κόσμο, αλλά κάτι τέτοιο δεν γίνεται να συμβεί κάτω από την κρατική και καπιταλιστική κυριαρχία. Κάτι τέτοιο δεν γίνεται να συμβεί όσο οι από τα κάτω αυτού του κόσμου, άνθρωποι κάθε χρώματος, κάθε φυλής, κάθε φύλου δεν αντιληφθούν την κοινή μοίρα που τους επιφυλάσσουν οι δυνάστες τους και δεν ενωθούν για να καταργήσουν κάθε μορφή εκμετάλλευσης και καταπίεσης, για να πάρουν στα χέρια τους τον έλεγχο των ζωών τους βασιζόμενοι πάνω στις αξίες της αλληλεγγύης, της ελευθερίας, της κοινοκτημοσύνης.

Ειρήνη όπως λέμε πόλεμος, πόλεμος όπως λέμε απόλυτη βαρβαρότητα

Βόρεια Αφρική, Ουκρανία και Μέση ανατολή. Παλιότερα παγκόσμιοι πόλεμοι, Ιράκ, Γιουγκοσλαβία, Αφγανιστάν, Βιετνάμ, Κορέα, Β. Ιρλανδία. Ναπάλμ στον Γράμμο, θάλαμοι αερίων στο Άουσβιτς, “ήπιες” επεμβάσεις με πραξικοπήματα στην Λατινική Αμερική, στην αφρικανική ήπειρο και σε όλο τον κόσμο. Το κεφάλαιο επεκτείνεται, κατακτά, δολοφονεί μαζικά και λεηλατεί τη φύση έχοντας ως εκτελεστικό βραχίονα τον στρατό και τα σώματα ασφαλείας, που στις περισσότερες περιπτώσεις ακούν στο όνομα ΝΑΤΟ (σε λίγο καιρό πιθανώς και ευρωστρατός).

Για να σταματήσει όμως αυτός ο τεράστιος κύκλος αίματος και για να γίνει το όνειρο ζωή, δεν αρκεί η εναντίωση στους πολέμους μεταξύ των κρατών. Ο πόλεμος άλλωστε δεν είναι παρά μια πιο επικερδής εκδοχή και νοητή συνέχεια της καπιταλιστικής ειρήνης. Τα διαμελισμένα ανθρώπινα σώματα, τα καμένα παιδικά κορμιά, οι κατεστραμμένες πόλεις από τις βόμβες υψηλής τεχνολογίας, κάθε φρικαλεότητα που γίνεται στο όνομα θεών και εθνών εξυπηρετώντας κατ’ ουσίαν μονάχα το κέρδος και την επιρροή των όποιων κεφαλαιοκρατών, αποτελούν εικόνες ενός παρελθόντος και ενός μέλλοντος άμεσα δικού μας, και μάλιστα όχι και τόσο μακρινού. Αλλά είναι και το παρόν μας, επαναλαμβανόμενο και ολοένα και πιο βίαιο, που υπενθυμίζει το ποια είναι η αντίληψη των κυρίαρχων για την αξία που έχει η ζωή μας για αυτούς.

Με τον ίδιο τρόπο που περιμένουν από εμάς να πεθάνουμε σε ένα χαράκωμα όταν αποφασίσουν έναν πόλεμο, περιμένουν από εμάς να μπορούμε να πεθάνουμε, σήμερα και εδώ, σε ένα περιβόητο εργατικό ατύχημα.

Με τον ίδιο τρόπο που έχουν την απαίτηση να κρυώσουμε στο “μέτωπο”, έχουν την απαίτηση να κρυώνουμε, σήμερα και εδώ, επειδή μας κόβουν το ρεύμα.

Με τον ίδιο τρόπο που θα μας ζητήσουν να θυσιαστούμε για το έθνος σε μία σύρραξη με κάποιο γειτονικό κράτος, μας ζητούν να θυσιάσουμε τη ζωή μας, σήμερα και εδώ, για να συνεχίσουν να πλουτίζουν τα αφεντικά μας.

Με τον ίδιο τρόπο που θα μας επιβάλλουν να πυροβολήσουμε τον στρατιώτη από την απέναντι πλευρά, μας επιβάλλουν, σήμερα και εδώ, να σταθούμε απέναντι σε άλλους ανθρώπους της δικιάς μας κοινότητας, μετανάστες, απεργούς,στιγματισμένους ως “ψυχικά άρρωστους”, ομοφυλόφιλους, αγωνιζόμενους.

Με τον ίδιο τρόπο που μας αναγκάζουν να χύσουμε το αίμα μας για τη σημαία τους, με τον ίδιο τρόπο, σήμερα και εδώ, μας αναγκάζουν να χύσουμε τον ιδρώτα μας για την τσέπη τους.

Με το ίδιο θράσος που μας ζητάν να χάσουμε τη σκατοδουλειά που έχουμε (όσοι έχουμε...) για να καταταγούμε και να υπηρετήσουμε το χρέος στη “μητέρα πατρίδα”, με το ίδιο θράσος, σήμερα και εδώ, μας κόβουν τον μισθό για να αποπληρωθεί το χρέος της “μητέρας πατρίδας”.

Με τον ίδιο τρόπο που θεωρούν δεδομένο ότι θα υπακούμε τυφλά τις εντολές τους όσο υπηρετούμε στον στρατό, προβάλλουν σαν μόνη λύση το να υπακούμε τους νόμους που φτιάχτηκαν για να συντηρούν την κυριαρχία τους και για όσους σκεφτούν να την αμφισβητήσουν ή δεν είναι χρήσιμοι για την αναπαραγωγή της επιφυλάσσουν τον αφανισμό τους μέσω των διώξεων, την χρηματική τους αποστράγγιση και τον εγκλεισμό τους σε φυλακές και στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Την πείνα και το φόβο που προκαλεί ένας πόλεμος, υπάρχουν, σήμερα και εδώ, δίπλα μας, ανάμεσά μας, αρχειοί που τα βιώνουμε και σε κατάσταση ειρήνης.

Είναι η περιβόητη ειρήνη που ευαγγελίζεται η κυριαρχία, είναι η ειρήνη του κεφαλαίου, ένας πόλεμος χαμηλής έντασης που συνεπάγεται την αδιάκοπη επίθεση εναντίον των καταπιεσμένων, την αδιάκοπη υποτίμηση των ζώων μας. Αυτή είναι η πραγματικότητα που βιώνουμε από γενιά σε γενιά, αυτή είναι η πραγματικότητα ενάντια στην οποία παλεύουμε, ενάντια στην οποία ο καθένας και η καθεμία αξίζει και πρέπει να παλέψει.

“Μα σήμερα δεν έχουμε πόλεμο, δε θα σε διατάξουν να σκοτώσεις κανένα, γιατί δεν πας στον στρατό;”

Ο στρατός δεν έχει σαν μοναδική λειτουργία να πολεμήσει και να δολοφονήσει μαζικά τους “βάρβαρους” των Βαλκανίων, όπως μας σύστησαν στα σχολεία μας, τους γείτονες πληθυσμούς. Η λειτουργία του στρατού ακόμη και σε περιόδους “ειρήνης” είναι συνάμα κατασταλτική και κερδοφόρα για λογαριασμό των κυρίαρχων.

Είναι ο ελληνικός στρατός ένας από τους καλύτερους πελάτες της βιομηχανίας όπλων και εξοπλιστικών συστημάτων για να “κρατάμε τα σύνορα ασφαλή” την ίδια ώρα που υπάρχει κόσμος που δεν μπορεί να καλύψει τις βασικές του ανάγκες;

Ο ελληνικός στρατός που ονομάζουν χαριτολογώντας “μεγάλο σχολείο”, δεν είναι αυτός που δηλητηριάζει τα μυαλά των νέων ανθρώπων που γλίτωσαν από τα νύχια της εξουσιαστικής και ταξικής εκπαίδευσης και τα γαλουχεί μέσα σε πλαίσια αυστηρής πειθαρχίας, ιεραρχίας, ρατσισμού, ιστορικών ψευδών, πατριαρχίας;

Ο ελληνικός στρατός δεν είναι ο μηχανισμός που έχει στο ενεργητικό του δεκάδες σφαγές αγωνιζόμενων, απεργών, επαναστατών στο νότιο άκρο της βαλκανικής χερσονήσου; Ποιος μπορεί να επιβάλει τη λήθη για τις απεργίες που κατεστάλησαν με τίμημα αίμα εργατών, για τη Θεσσαλονίκη του 1936, για τη βαρβαρότητα πριν, κατά τη διάρκεια και μετά το τέλος του εμφυλίου, για τα βασανιστήρια επί χούντας και την σφαγή της 17ης Νοέμβρη του 1973 ;

Ο ελληνικός στρατός δεν είναι υπεύθυνος για τον θάνατο εκατοντάδων ανθρώπων στην προσπάθεια τους να περάσουν τα σύνορα του “δυτικού κόσμου” για να γλιτώσουν από τους πολέμους και την εξαθλίωση που η ίδια του η ύπαρξη δημιουργεί και μετέπειτα για το στοίβαγμα όσων τα καταφέρουν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης ;

Ο ελληνικός στρατός δεν εγκατέστησε για τα συμφέροντα τρίτων την στρατιωτική χούντα του 1967; Για τα συμφέροντα των ιδίων δεν έχει αποστείλει δυνάμεις στην Κορέα και στο Αφγανιστάν και διατηρεί σε διάφορα σημεία της χώρας κρυφές και φανερές βάσεις του ΝΑΤΟ, για να ανεφοδιάζονται τα αεροπλάνα που σπέρνουν το θάνατο στις 4 γωνιές του κόσμου;

Ή μήπως είναι άλλου ευθύνη οι μαζικές δολοφονίες, οι βιασμοί, οι κατεστραμμένες πόλεις για έλληνες και τούρκους, των πολέμων του 1897 και του 1922;

Πιο πρόσφατα, ο στρατός δεν χρησιμοποιείται σαν απεργοσπαστικός μηχανισμός σε απεργίες οδοκαθαριστών κ.α., αλλά και σαν πάροχος φτηνών εργατικών χεριών (πρόσφατα με την επαναφορά της ΜΟΜΑ) και φορέας απλήρωτης εργασίας (για τους αντιρρησίες συνείδησης και τους πτυχιούχους);

Τα ονόματα των αυτοκτονημένων του ελληνικού στρατού μετράνε στους καταλόγους του ακήρυχτου πολέμου που έχουμε προαναφέρει;

Στο διάολο λοιπόν ο ελληνικός στρατός και οι αλύτρωτοι εθνικοί πόθοι, δημιουργήματα του ντόπιου κεφαλαίου, μαζί με τους στρατούς και τους πόθους των κρατών όλου του κόσμου, δημιουργήματα της κάθε αστικής τάξης.

Θάνατος στο θάνατο, από αγάπη για τη ζωή

Ως αναρχικοί με τον αγώνα μας στοχεύουμε στην καταστροφή κράτους και καπιταλισμού, έτσι δεν θα μπορούσαμε παρά να εχθρευόμαστε και τον στρατό, έναν από τους κύριους μηχανισμούς εδραίωσης, συντήρησης και αναπαραγωγής τους. Τώρα λοιπόν που μας καλούν να υπηρετήσουμε αυτόν τον μηχανισμό αποφασίσαμε να πάρουμε μια επιλογή που έχουν πάρει και άλλοι σύντροφοι πριν από εμάς, αυτή της ολικής άρνησης στράτευσης.

Αναγνωρίζουμε τους εαυτούς μας ως κομμάτι της αγωνιζόμενης κοινότητας της εκμεταλλεμένης και καταπιεζόμενης τάξης που όπως και οι κυρίαρχοι, δεν έχει συγκεκριμένη καταγωγή και μιλάει όλες τις γλώσσες του κόσμου. Μετράμε σαν δικούς μας νεκρούς όλους τους καταπιεσμένους που ρίχτηκαν στην πρώτη γραμμή των μαχών υπό την απειλή του θανάτου, όλους τους εκμεταλλεμένους που πεθαίνουν σε όλο τον κόσμο από τις άθλιες συνθήκες ζωής που προσφέρει η παγκόσμια κυριαρχία κι ακόμη περισσότερο αυτούς που δολοφονήθηκαν αγωνιζόμενοι στις μάχες του κοινωνικού και ταξικού πολέμου. Διὰ μας ιστορία είναι η παγκόσμια ιστορία των εξεγέρσεων και των επαναστάσεων που ύψωσαν μαύρες και κόκκινες σημαίες, δικός μας ύμνος είναι η Διεθνής. Για αυτούς τους νεκρούς, για αυτήν την ιστορία, αλλά κυρίως για αυτούς και αυτές που ζωντανόι και ζωντανές σήμερα, δεν αντέχουν να ζουν μέσα στην εξαθλίωση, στην ανελευθερία, στην καταπίεση και σηκώνουν το ανάστημά τους απέναντι σε έθνη και αυτοκρατορίες, αξίζει και πρέπει να πολεμήσουμε. Και ξέρουμε καλά πως αυτόν τον πόλεμο δεν θα τον νικήσουμε κλαψουρίζοντας στα αφεντικά και στα κράτη για να μας χαλαρώσουν τις αλυσίδες και παρακαλώντας να αφοπλιστούν η αστυνομία και ο στρατός, αλλά θα τον νικήσουμε με τον μόνο τρόπο που αυτό είναι εφικτό: Με το όπλο στο χέρι, με ένοπλες κοινότητες σε κάθε γωνιά του πλανήτη, που θα επιβάλουν την κάλυψη των δικών μας αναγκών απέναντι στα συμφέροντα των εχθρών μας, που θα επιβάλουν την ελευθερία μας να ζήσουμε μοιραζόμενοι τον κοινωνικό πλούτο απέναντι στην ελευθερία των αφεντικών να μας εκμεταλλεύονται.

Σήμερα, που η παραίτηση, η καρτερικότητα (αλήθεια, για ποιον και για τι), η ανάθεση, η γκρινιά τρώνε τις σάρκες μας, εμείς λέμε ότι οφείλουμε να στήσουμε σε κάθε χώρο δουλειάς, σε κάθε γειτονιά, σε κάθε σχολή και σχολείο αντιθεσμικές και αντιεραρχικές οργανώσεις, αναρχικές συλλογικότητες, εργατικά, μαθητικά και φοιτητικά σχήματα, ομάδες άμεσης δράσης, που θα συνθέσουν από κοινού ένα σχέδιο χειραφέτησης, ένα σχέδιο κατάργησης της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης και θα επιταχύνουν την πλημμυρίδα που ακολουθεί την άμπωτη, που θα κάνουν την εξέγερση που έρχεται, νικηφόρα επανάσταση.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΟΛΙΚΟΥΣ ΑΡΝΗΤΕΣ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ ΣΕ ΟΛΗ ΤΗ ΓΗ

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΚΟΣΜΟ ΧΩΡΙΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ΚΑΙ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗ, ΧΩΡΙΣ ΣΤΡΑΤΟΥΣ, ΣΥΝΟΡΑ, ΠΟΛΕΜΟΥΣ

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ

Τσιλιανίδης Μπάμπης

Δημοσιάδης Δημήτρης

2/10/2016

Στις 13 Μαρτίου έφτασε και εμένα η σειρά μου να καλεστώ να υπηρετήσω στον ελληνικό στρατό. Ένα θεσμό του ελληνικού κράτους που προάγει χαρακτηριστικά και αξίες που διαχέονται σε όλη μας την καθημερινότητα και σίγουρα δεν βρίσκω τον εαυτό μου να ταυτίζεται με αυτές. Έαν θεσμός, ο οποίος υπηρετεί ρόλους και συμφέροντα που έρχονται σε απόλυτη σύγκρουση με τη συνείδηση, τις ανάγκες και τα συμφέροντά μου.

Ο ρόλος του στρατού εντός των συνόρων

Ανέκαθεν ο στρατός είχε σαν ρόλο την προπαγάνδισή και την προάσπιση των εκάστοτε οικονομικών και εξουσιαστικών συμφερόντων. Από τα κράτη που δημιουργούνταν και θωρακίζονταν με βάση τη φυλή, τη θρησκεία, τις πολυεθνικές αυτοκρατορίες, μέχρι και τη σημερινή μορφή των εθνικών κρατών. Στο σήμερα, ο στρατός κάθε κράτους έχει σαν σκοπό τη διάχυση της εθνικιστικής ιδεολογίας και την ενίσχυση της εθνικής ενότητας εντός της εκάστοτε κοινωνίας. Αυτής της πλασματικής ενότητας που θέλει να μας πείσει ότι τα συμφέροντα και οι ανάγκες των καταπιεσμένων/ εκμεταλλευομένων ταυτίζονται με αυτά της εκάστοτε αστικής τάξης κάθε κράτους. Ακόμη και όταν βλέπουμε την αριστερά να προασπίζεται τα συμφέροντα των «από τα κάτω», μας καλεί να δείξουμε το πατριωτικό μας φρόνημα, είτε για λαϊκίστικους (ψηφοθηρικούς) λόγους είτε για τη συσπείρωση του «λαού» που θα βάλει πλάτες για έναν ακόμη κρατικό μηχανισμό. Για να ενισχύσει αυτή τη θέση του, ο στρατός είναι συνυφασμένος με τις μεγαλύτερες μαφίες αυτού του κόσμου, τις θρησκείες και τους φορείς που τις εκπροσωπούν. Στηρίζεται σε αυτή την κοινωνική ταυτότητα (στα μέρη μας: έλληνας – στρέητ – χριστιανός ορθόδοξος) που του επιτρέπει να ολοκληρώσει αυτό το φαντασιακό παζλ ενότητας.

Για να πετύχει αυτή η ενότητα πρέπει πρώτα να επιτευχθεί η ομοιομορφία της μάζας, ο κατακερματισμός του ατόμου μέσω της πειθαρχήσης στις ιεραρχίες και τις αξίες υποταγής που κυριαρχούν ήδη μέσα στην κοινωνία. Είναι η πειθαρχία στους ρόλους που μας επιβάλλονται από τη θέση μας στην οικογένεια, στο σχολείο, στη δουλειά, και διέπουν την καθημερινότητα και τις σχέσεις μας. Για να μας κάνει να νιώσουμε «μοναδικούς» που καλούμαστε να υπηρετήσουμε, ο στρατός ενισχύει τις σεξιστικές και πατριαρχικές αντιλήψεις της κοινωνίας, πως «θα γίνουμε άντρες, ήρωες, μαχητές και λεβέντες» σαν το ισχυρό, ανώτερο φύλο που είμαστε. Όμως, επειδή η κυριαρχία παγκοσμίως χρειάζεται και άλλες ταυτότητες/ ρόλους να μπαίνουν στο κόλπο του στρατού, γίνεται ολοένα πιο συχνό το φαινόμενο να καλούνται και οι γυναίκες να υπηρετήσουν και στην ουσία να ενσαρκώσουν τα ανδρικά πρότυπα που τις θέλουν υποταγμένες. Όταν, όμως, ένα κράτος δεν μπορεί να πετύχει την ενότητα των υπηκόων του και να αφομοιώσει τις συνειδήσεις προς όφελος του, αυτό πρέπει να επιτευχθεί μέσω της κατάστασης εκτάκτου ανάγκης. Αυτό είναι το σημείο που ο στρατός θα αποτελέσει το μεγαλύτερο χαρτί της καταστολής (όπως έχει κάνει και στο παρελθόν στον ελλαδικό χώρο, καταστέλλοντας απεργίες και κοινωνικές εξεγέρσεις). Ακόμη και η αστυνομία, όσο περνούν τα χρόνια, υιοθετεί αυτήν τη στρατιωτικοποιημένη και επιβλητική δομή, ειδικά στα μεγάλα αστικά κέντρα. Και όταν κάποιο κράτος δεν μπορεί να επιβληθεί και χάνει τον έλεγχο, ο στρατός είναι έτοιμος να πάρει τη σκυτάλη και να εγιαθιδρώσει πραξικοπήματα ώστε να επανέλθει η ελεγχόμενη και διαχειρίσιμη κατάσταση εντός της κοινωνίας που θα επιτρέψει στα συμφέροντα του κεφαλαίου να υλοποιηθούν.

Εκτός των συνόρων

Ταυτίζοντας τα συμφέροντα εκμεταλλευτών και εκμεταλλευομένων, κάθε κράτος χρησιμοποιεί το στρατό του για τη διαφύλαξη των «συμφερόντων της πατρίδας». Καθώς, όμως, αυτά τα συμφέροντα δεν ταυτίζονται, αλλά στην πραγματικότητα είναι αντίθετα, ο στρατός στην ουσία αποτελεί τον φρουρό των εδαφικών κεκτημένων και των οικονομικών συμφερόντων του κεφαλαίου σε εθνικό/κρατικό επίπεδο. Βλέπουμε, επίσης, τα κράτη να χρησιμοποιούν τους στρατούς τους για τη δημιουργία «παιχνιδιών εντυπώσεων» μέσα από στημένα σκηνικά τόνωσης του εθνικού φρονήματος. Έχει καταντήσει γελοιό κάθε φορά που επικρατεί αναβρασμός στο εσωτερικό του ελληνικού κράτους να συμπίπτει με παραβιάσεις των τούρκων στα ήμια, απειλώντας την εθνική κυριαρχία (όπως συμβαίνει και αυτή την εποχή). Επίσης, ο στρατός παίρνει μέρος σε ενδοκαπιταλιστικές συγκρούσεις οικονομικών συμμαχιών. Ειδικά ο ελληνικός στρατός, και ως μέλος της στρατιωτικής συμμαχίας του NATO, έχει συμμετάσχει στις μεγαλύτερες σφαγές για την υπεράσπιση και την προαγωγή των συμφερόντων του κεφαλαίου τόσο στα βαλκάνια όσο και σε άλλες περιοχές του πλανήτη.

Ενώ ο ελληνικός στρατός έχει συμμετάσχει σε πολεμικές συρράξεις ανά τον κόσμο άμεσα ή έμμεσα, πλέον χρέος του είναι και να διαφυλάξει τα κρατικά εδάφη αλλά και την «πολιτισμένη ευρωπαϊκή ήπειρο» από εισβολές μεταναστών. Οι οποίοι, τις περισσότερες φορές, προέρχονται από πολέμους που ο ελληνικός στρατός ή οι «σύμμαχοι» πήραν μέρος. Το ελληνικό κράτος, είτε με τη μορφή του στρατού, του λιμενικού, της Frontex, είτε με τη μορφή παρακρατικών ομάδων, συλλαμβάνει, πνίγει, σκοτώνει όλους αυτούς που έρχονται να «αλλοιώσουν» την εθνική ταυτότητα, τις αξίες του ελληνισμού και της ορθοδοξίας που διακατέχουν την κοινωνία και τον εκλεπτυσμένο δυτικό ευρωπαϊκό πολιτισμό. Αλλά, επειδή το κράτος πρέπει να δείξει ένα πολιτισμένο και ανθρωπιστικό προφίλ και να χρησιμοποιήσει τους μετανάστες σαν εργαλείο για φτηνά εργατικά χέρια ή για την απορρόφηση ευρωπαϊκών κονδυλίων για τη διαχείρισή τους, έχει την ανάγκη να τους ξεχωρίσει σε νόμιμους και παράνομους. Όσους δεν μπορεί να τους εκμεταλλευτεί και να αποκομίσει όφελος από αυτούς, τους στοιβάζει στα «κέντρα φιλοξενίας». Εκεί, με τη δουλειά των ανθρωποφυλάκων να την παίρνει εργολαβία ο στρατός, οι μετανάστες ζουν σε καθαρά πολιτισμένες προδιαγραφές που οδηγούν σε νεκρούς από το κρύο, τις αρρώστιες και την εξαθλίωση, και είναι έκθετοι στις ορέξεις ρατσιστών κάθε περιοχής.

Όμως, ενάντια σε αυτές τις κοινωνικές συνθήκες που επικρατούν, υπάρχουν κομμάτια της κοινωνίας που αναγνωρίζουν τη θέση τους σ' αυτό τον κόσμο, δεν εθελουφλούν ή ιδιωτεύουν, αγωνίζονται και οργανώνονται σε κοινότητες με βάση τη θέση τους στην κοινωνία και τη συνείδησή τους. Μέσα σε αυτά βρίσκω τον εαυτό μου. Αγωνιζόμαστε ενάντια σε οποιαδήποτε μορφή κρατικής δομής, ενάντια στην επέλαση του κεφαλαίου που υποτιμά τις ζωές μας συνεχώς, μέσα από οριζόντιες, αντιεραρχικές, αυτοοργανωμένες δομές και διαδικασίες. Και επειδή ο πόλεμος είναι καθημερινός στα εργασιακά κάτεργα, στα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών, εκεί όπου επικρατεί η απόλυτη φτώχεια και εξαθλίωση, στους κάθε λογής έγγλειστους που δέχονται όλη την εξοντωτική αυστηρότητα του κράτους, στις διαχυμένες ρατσιστικές και εθνικιστικές αντιλήψεις μέσα στην κοινωνία, καθημερινός οφείλει να είναι και ο αγώνας μας.

Σαν κομμάτι αυτών των κοινοτήτων, αρνούμαι να υπηρετήσω στο στρατό, έναν θεσμό με κάθετη μορφή οργάνωσης και ιεραρχίες, που στρέφεται ενάντια στα συμφέροντα των εκμεταλλευομένων και των καταπιεσμένων και ενάντια στις αναρχικές αξίες και θέσεις που με εκφράζουν και έχω επιλέξει σ' αυτή τη ζωή. Αρνούμαι να πραγματώσω την υποχρέωση και το καθήκον μου απέναντι στην πατρίδα και επιλέγω να γίνω ένας ακόμη προδότης του έθνους, ενός έθνους που μόνο απέναντί μου το έχω βρει και απέναντί του θα με βρίσκει.

Επιλέγω την ολική άρνηση στράτευσης καθώς είναι μία πράξη – θέση μάχης στον κοινωνικό ταξικό πόλεμο που μαινεται παγκοσμίως. Κατανοώντας τους συντρόφους που επέλεξαν άλλη μορφή απαλλαγής από τον στρατό (I5, εναλλακτική θητεία), αντιλαμβάνομαι τις δυσκολίες της επιλογής της άρνησης στράτευσης αλλά και την προσωπική στρατηγική αγώνα και τις προτεραιότητες κάθε αγωνιζόμενου, θεωρώ το στρατό ένα θεσμό εχθρικό που όχι απλώς πρέπει να αποφεύγεται αλλά, με τα χαρακτηριστικά που προσβέυει και τα συμφέροντα που εξυπηρετεί, οφείλουμε να τον πολεμάμε κάθε μέρα.

ΟΥΤΕ ΜΙΑ ΩΡΑ ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟ

ΔΕΝ ΠΟΛΕΜΑΜΕ ΓΙΑ ΚΑΝΕΝΑ ΘΕΟ – ΑΦΕΝΤΗ – ΠΑΤΡΙΔΑ

Ορφέας Κ.

Θεσσαλονίκη, Μάρτιος 2017